

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Herr Johan Fried. Sponseker har efter wan-
ligheten, dubla blomster-lökar at sätta i pottor
ock på glas, jämte oräkneliga sorter trädgårds-frön
efter catalogue; han har äfwenledes förråd på godt
och behället hwete-mjöl.

Herr Justitiarien Wiblings hus och fasta egen-
dom, belägen på Majorna, kommer på offentlig
Auction hos lots-Upsyningsmannen Edberg at för-
säljas den 2 December. Egendomen består af 5
tunnulands ång och åker, 2 bygningar och nödiga
ladugårdshus.

Nästkommande Torsdag, eller den 27 dennes,
blifwer på Auctions-kamaren försälbt et litet parti
saltat kött, ost och smör, gräsider och stockfisk, hwar-
uppå prof wid försäljningen wisas.

Samme dag upföras 2 Trior, upfatte af Signor
Piaga och Greithoff, på Kådstugo-salen, at ej för-
tiga en Violin-solo.

Et Skåp, som helstas för et mästestycke af hellswe
Mästaren, gjordt utaf walnöt, är til salu stående
på Drottninge-gatan hos Snidkaren Edberg.

Lotseklar för åttonde dragningen af Götheborgs
No pitals-lotteri finnas hos Handelsmannen Herr
Eliaser Bagge wid stora Hamnen: dragnings ter-
minen skal framdeles blifwa kundgjord.

Följande saker blefwo den 19 dennes ur en heders-
lig mans hus bortstulne, nämligen 4 lärst-sjortor,
märkte i bröstet med I. F. 2 med kammarduks
manchetter omärkte, 2 fina nattkappor, 4 spänne-
halsdukar, märkte med I. F. En hwit nåsduk med
röd, och en dito med blå karm.

Götheborgska Sagasinet.

Lördagen, den 29 November 1760.

Min Herre,

För någon tid gjorde jag et besök hos en Enka,
som i sin fattigdom uppehåller sig och sina med
nygbatelser och allahanda små grantåt. Där rå-
de jag at taga up et papper, som legat under en
lärta, och då jag kastade ögonen därpå, tykte jag
behålllet wara behinnerligt, hwarföre jag tog det
till mig, och sökte at genomläsa det, ehuru säcker och
smör på några ställen gjort en hop ställen oläsliga.
Jag beslöt, at renskrifwa det, och emedan det war
skrifwet på gamal obrukelig Danska, öfversatte
och förbättrade jag det nödorsteligen. Jag tager
hög frihet, at öfversända det, aldeles som det slutet
är uti pennan, och lemnar min Herre, at göra hwar
akt därpå, som behagas.

Anders Klockares spådom.

År 1502 då jag waret i Niskloster at wälja Abbot,
så red tillbaka med min Klockare Andreas Nyby

därifrån, märkte jag, at han red en half mil hel tytt och tankesfull; jag frågade honom fördenstul, hwad honom selade, och blef bestört, då han brast i gråt, och började se sig med förträcka ächafwor omkring. Ach, sade han, jag har i en syn om natten faret öfwer all denna marken, jag har med möda tråkadt igenom dessa tåta boke- och ekeskogarne, och sedt detta härliga landets annalkande fördöelse. Jag wore ottröstelig, om det icke blifwet mig uppenbarar, at det omsider skulle blifwa bättre innan * kommer. Jag blef häraf ännu mer nyfiken, och frågade huru landet skulle förödas, antingen genom sienteligt infall eller hafwets öfwersköljande. Men föll han mig i talet, et galeit folk skal göra det selt, till skade för sig och sina barn. Det blir ej långt till, at den läran, som nu få af eder weta förklarar för dem, som ligga på sit yttersta, och äro bekymrade, ** skal blifwa almänneligen förkunnad. Under den tiden skola wara få klerker, fast en af dem skal hafwa mer at göra, än 10 af eder, och skola dock hållas för en börd: menige man skal ledigt wid detta hugneliga, och de som hafwa större insigter, skola blifwa bespottare. Men, bröde han och jag talar intet där om mera. Han kastade sina ögon med häpenhet åt skogen på bägge sidor om vägen, gret och hade sig illa, likasom han fruktat at antingen Snaphanar eller Wildjur satte försät för

* Här är et wigtigt ord afbränt, och jag tager mig till det, het at geva sådana teken, hwar jag hwarken kan läsa eller gissa mig til meningen.
** Det lärer wara den Evangeliska, han menar.

Wi wore på en half mil när intill Nyby stad, och jag skyndade mig dit, for in i Klostret, och i sällskap med någre af mine Bröder, tog jag Andreas Adeltius uti förhör, då han i deras närwaro gaf mig denna underrättelsen, hwilken jag upskref för dem, som i tilkommande tider där af kunde hemta något förstånd.

För några nätter låg jag uti Fr. Brynolphi Cella, och war ej ännu somnad, då en gammal man kom in med et långt hwitt skägg och en forsid råk: han bad mig ej bli rädd, utan stå up, och följa sig. Jag kan i denna stund ej begripa, huru det gick mig, ty innan jag kunde friga up, war jag allredan et stycke på vägen hit åt. Men hwad för en ömkelig syn wisade sig för mina ögon! I stället för de tåte skogarne och bärande fälten, syntes bara berg och backar, eller sandheder, där jag för siggand ej kunde öppna ögonen. Wår resa war ganska hastig åt sudost, efter mit tycke, och jag kom öfwer skar så upfylte med store stenar, at jag stupade på dem några gånger. Jag kunde tycka, at jag färdats wid pas fyra mil, då min Följeslagare stadnade, satte sig ned, och bød mig göra det samma. Jag såg mig om, och tyckte mig blifwa warse något öfver skogshult ännu titta fram långt ifrån, fast hela fältet omkring oss såg så ohjggeligt ut, at jag trodde mig wara på en ort, där et eldsprutande berg hade förfärfwat både skogen och jorden.

Då började Gubben at tala: säg mig hwad tycker du om detta landet? Du äst ännu i din landsort, och du äst ej owan at resa bland desse kullarne; jag märker

märker wäl, at du känner dig intet igen, men låt oss med mera mat fara tillbaka, så skal jag förklara för dig denna synen. Så skal landet se ut wid pas 250 år häræfter. Ingen Siende skal wara ordsat till denna förödelßen, utan landets egna barn: de skola föragta sit eget goda land, och slösa med sina ägodelar: såsom galne och obetänksame skola de tro, at intet kan tryta dem, och i ställe för at hemta sina tarfwor af sit goda land, skola de blodfuga hwar annan inbördes. Deras förnämsta hushåldning är rotad i swel och girighet, och de skola därigenom utarma sig och landet; hwar och en skal wara Herre, och ingen wilja lyda; på hela 2 til 3 mil skal knapt en tänkande människja finnas.

Kom och far tillbaka, och du skal så se närmare, huru alt skal tilgå: strax förwandlades alt för minn ögon. Jag fick åter se, och känna igen Fogar, ångar och åkerfält, alt stod i sin wanliga fågring. Men i et ögnablick såg jag yror blänka, ekerna stupa, och kubbarne bortföras. Jag trodde, det sedde med swartkonst, och at afgrundens andar drogo af med landets rikedom: så hastigt gick alt samman. Nu lågo stubbarne betäckte med grenar och stökl, men innan jag weste et ord af, kommo hela flockar, jag wet ej hwad för några, fast de sågo ut som människjor, hvilka tände eld i alt samman. Det war hisseligt at se, huru desse flugo omkring med blöf och brandar, och hade sig därwid, som de haft den roligaste Julelek för händer.

Wänta ännu litet, sade Gubben, ty sådan är Processen öfwer hela bygden. Jag såg då til, och blef

blef warse, at alle kullar och bäckar woro betäckte med ljung och kryp - en.

Jag såg små ömkeliga stugor här och där, men sågnade mig, då jag blef warse deras manskap syflosätta sig, såsom de wille hushålla. Boskapen, som i det seta Fogsbetet waret stor och fet, såg nu utswulten och så liten ut, at jag gret därwid: de woro och så få, at jag ej kunde råkna 6 kreatur til hwart hushåll. Hwad tycker du, sade Gubben? och just nu blir ingen långfasta, folket äta söga annat än kött, och för nöds Pul mjölk. Vi äro så rara, at i all orten brugs ingen kanna mjöd = = = men se på wåre hushållare. Jag blef warse någre, som skulle lägga en gärdesgård i en fräcka öfwer en sjerbedels mil. Jag såg, at en öfwerflödig hopten låg alt utmed, och så tilhands, at han på många ställen ej fodrade mer möbba, än at lyftas up på gärdesgården, och på de flesta ställen ej behöfde mer, än wältras 6 eller 8 alnar. Men det förefom mig obegripeligt, at mine hushållare kommo med sine hästar tråkande långa wägen: de hade med stort arbete fält en hopt träd, de hade fört dem til stället, och lade dem nu på de ställen, där gärdesgården borde stå. Jag ömkade och lyckönskade dem på en gång, at jag ej såg några swinejordar: ty dessa kreatur skulle sammerligen haft mer förstånd, än jag tyktes bli warse hos folket, om de af sådan stängsel skulle hållas från åkrarne.

Jag kunde ännu ej begripa, hwar Fogen taget wägen; utan frågade min ledsagare, hwad de woro för någre, som fört honom bort: han bad mig wänta

litet, och då jag blef warse en hop, som kommo förande med last, frågade jag, hwad de hade i sina tunnor. De swarade: Tystt öl. Jag frågade andre, och de swarade: Tysta och Holländska stolar, bord och Skåp. Jag teg stilla, medan de förde förbi; och frågade då Gubben, hwad det skulle betydta? han swarade, at folket för sin Fog skulle byta sig til sådana waror; men sade han, såg du intet, at hwar bonde hade en sprekantig matta på lasset? West du, hwad däri låg? Jag sade, nej. Jo, swarade han: det är en utländsk ört, som skal brännas i en liten iholig ler-pipa, och folket skal dragas des bitre rök i munden, men blåsa honom ut på stunden. Du kan aldrig tro, huru stor del af våra Swenska berg och Fogar skola i sådana små werktug förwandlas i rök. Så bedröfwad jag och war, så kunde jag ej wid denna berättelsen hålla mig från at skratta.

Wi ginge, under detta samtale, igenom de ohyggeligaste ödemarker: några gårdar woro så uppfylte med buskar, at jag på hela fältet letade efter, hwar något gräs kunde bärgas. Jag frågade, om icke desse buskar ännades til ny Fog, och min Gubbe swarade, nej; utan där är ången. Ekbuskarne, som du ser här och där, kunna aldrig bli trän; och de andre, som kunde bli, hållas altid såsom buskar. Jag såg på et ställe uted wägen en eld inne i gårdet, och min Följeslagare sade mig, at åboerne brände up buskarne och ljunget; och fast marken woro förut mager, skilgde de sig doch genom detta brännandet wid den lilla matjorden, at ock hellska jordmo-

Jordmonen skulle aldeles fördärfwas. Sådana brännningar skola ock anställas i hellske Fogarne; men folket skal på de mästa ställen så råg i askan. Wi ginge up at fullarne i norr, och där såg jag en bränd backe, så full med stenar, at jag ej kunde påminna mig sedt maken. Min Följeslagare, som märkte, at jag ej kände mig igen, sade mig, at det war U - - - le - Fog. Nej, sade jag, där har jag så ofta färdats, och aldrig sedt en tusende del så mycken sten. Det tror jag wäl, swarade han, så länge Fogen stod, berättas fullarne årligen med lös och annat stöt, som sedan förwandlades til mylla: när nu Fogen är borta, blåser och sköljes den fina mulden bort, och när marken brännes, förtåres en hop af jorden, och det som är qwar, blåser lätt sin kos, så at stenhoparne ligga aldeles bare. Här, sade jag, hade waret det bästa tilfalle, at så råg: ty det hade hwarvet waret konst eller möda, at hägna stället med stennur: då mumlade Gubben något, hwaraf jag ej förstod mer, än det ordet galne, som han några gångor uprepade, och såg ond ut: han pekade neder at backen, och där såg jag en gårdesgård af fryp-en, ganska låg, hwilken en karl med en god järnstör lätt hade kunnat krossa, om han lystat stenar lösa, och låtet dem rulla utføre.

Nu gick wägen neder at landsfast, eller gamle Dy, där jag omögeligen kunde känna mig igen. Landsfast hade undergått sådan förwandling, som Troja. Såden wärte, där husen stått, och jag forade mycket, innan jag kunde finna kyrkoplatsen. Men et stycke söder därifrån såg jag en stad, och

blef warse en oråfnelig skara tåga dit åt med bråder och annat skogs ämne. Min Gubbe såg, at jag gladdes, och gaf mig följande berättelse. Denne staden tager emot på denna orten, och andre på andra orter de så skogarnes qwarleswor. Det mesta föres ännu til andra ländar, fast häromkring är litet förråd til eget behof. Och det som tjenar til brånse, förödes både i hushåld, och til sådana werk, som fodra eld, at skogen flyttas så fort ifrån Ståderna, så jag undrar, at ingen tänker på, at hindra des snälla flygt.

Det skadar intet, tänkte jag: ty jag ser, at folket äro rife, de bo i stora och höga hus, och de kunna ju nu börja brygga öl, och byta sig til skog från Tyskland. Ehuru trumpen Gubben hade waret, så log han åt detta infallet: öl, sade han, nej ingen brukar sådant mer, utan fattigt folk. Alle de andre hemta örter och frukter från den södra och westra werldens ände: de skaffa sig från det senare stället et sött salt, och därpå bereda de sig en swag dryck, som fördärswar aldeles deras magar och helsa, om icke win och brännwin åter upwärmer dem. Då forsade jag mig, och sade, finnes då ingen humle i Brunswik, eller hwar hafwa porsbuskarne taget wågen, efter j råtnu sedan sade, at ingen kanna mjöd brygges i hela orten. Gubben blef ännu wid at le, och swarade: du lærer undra mer, när jag säger, at humlen växer til öfwerflöd i landet, och det som skaffas så långwäga, är både sämre, och kostar mycket mer, så at när en mark humle kostar en mark, kostar en mark af detta 8 gångor så mycket.

Men

Men kom, så skal du få smaka denna wälsågnaden: jag wäste ej et ord af, innan et litet bord, med en fot under, sattes fram: en ohyllig hand hade tillika fram några små hwita lersfålar, med en liten tatrik under hwardera; en annan kom med en kanna, och en åter med en större kanna: jag såg, at när de öppnades, rök det starkt utur dem, fast det war om semmaren. Jag såg någre sätta sig där omkring: alle pratade obeskrifweligen, och jag förstod ej en mening, ehuru de talade det wanliga språket. Så oförmärkt kom en med en sådan skal, full af en swart wätska. Gubben gaf mig teken at dricka; men det war så båtst, at jag måste spotta det ut igen; fort därpå råktes mig en annan skal med klart watten, som jag kände ingen smak uti, mer än at det war något sött; men som jag altid älskat en kall dryck, stod det mig intet an; och jag winkade åt Gubben, at wi skulle gå vidare, som ock sedde.

Jag frågade då, hwem det folket war, som suted omkring, och brukat detta elaka sqwalper? Han bad mig gissa: jag sade, det är mig omögeligt, at hitta på så många Konungar, Drottningar och Konga-barn = = Ach tig, sade Gubben, det äro Borgare folk, och om du gaf agt på dem, som suto bak om backen, så woro de Gefäller, Drengar och Digor. Då häpnade jag, ty desse sifte wore mycket prächtigare klädde, än Herr Zwar Jönsson til Ulfstrup och hans barn, och de förre hade sådant til kläder som jag har hört, at Konungen i Nawan a har nyligen fått et par strumpor af, jag wet ej hwad det heter: jag menar at en Pater, som war kom-

men dårifrån i förlebet år, sade at det spinnes eller wåfres långt hårifrån af sommarfoglar.

Men, for jag widare fort, hår måtte bli en förkräckelig hop silfwer i landet: ty jag såg, utom de små köflingeskålarne, hela bordet betåkt med silfwer. Nej, sade Gubben, aldrig war mindre silfwer i landet. Ingen af alla desse åger en mark * . . .

Wi styndade tillbaka, och jag undrade öfwer, at jag ej såg mer, än en stor gård här i Staden bygd wid Kyrkan, som war borta; det gjorde mig ondt, at se stora gödsel-högar ligga på Kyrkogården. Wi komme änteligen til Klofret, det jag intet kunde igen, förån jag kom in på gården; Gubben lofwade besöka mig följande natten, och bad mig nu lägga mig; men som det war tid at ringa til Detsången, blef min hwilla ej lång, utan jag steg strax up, och förrättade mit kall, men war hele dagen sluf och olustig, så at jag ej kunde åta före qwallen. Då jag strax åter gick in i Fr. Brynolphi Cella, hwilken war bortskickad, som j weten, och når alt war blifwet tyft, och jag imedlertid sofwet et par timar, blef jag åter upwåkt, och fan min Gubbe sittande wid sången: han böd mig åter stå up, och följa sig, hwilket jag gjorde i förhopning, at få se den

* Här har elden, smöret och säckeret gjort en skamlös skada, annars hade jag fått underrättelse om L'age och Berel: cours. Aldrig borde någon få gå åt papirer, innan han låtet någon förskändig man läsa det förut, och säga om det ej duger til bättre. Där blefwe nog tilgång ändå til strutar.

den förra förödelsern ändrad. Mit hopp upmuntrades, då Gubben sade: jag skal nu wisa dig början til förbättringen. Jag såg mig omkring, och blef warse gropar; jag såg folket rulla fram stenar, och jag hörde starka stört i bergen, och de steniga fälten. Detta sista förkräfte mig mycket: men Gubben log, och sade: hela människo-slåget har ordsak at förbanna uppfinningen af krut, om det ej dugde til detta bruket, och . . .

Jag såg gårdesgårdar upläggas, tången hemtas från stranden, lera, dy, m. m. kördes i många last, plogarne drogos och folket stogade m. m. Detta blir nu et Canaan, sade jag. Nej, intet så fort, sade min Följeslagare: . . . hindrar. Jag undrade, at han då såg ond ut, och mumlade, jag förstod ej mer, än de orden öfwerdåd, trålar, suckar, m. m.

Med alt detta wandrade wi fram, til des min ledsagare åter satte sig. Denna gången blef jag otålig: ty jag tyckte, han drögde för länge. Han märkte det och sade: jag har mas mer öfwer drögmålet än du, men mit stillasittande betyder tidens utdrågt, innan det kommer rätt i werk. Han satt än en stund, ändteligen steg han up och sade: kom, skal du få se landet i sin fågring.

Wi fölgdes åt, men hwad såg jag? Wostkapen gick med stinna djuifwer, i de fetaste beteshagar, där bredewid woro bårande ångar, och strax intil de bördigaste åkersålt. Trån prydde dem, planterade i Alleer, och ymnighet af frukter smagde grenarne. Bergen stodo öfwerwurme med de stönaste stogar, och jag såg stora költran och mastspivor släpas ut-före

före åt hasstranderna. Ach, ropade jag, är nu den Tyfka öltiden kommen igen! Nej, sade han, den är så glömd, at och det ordet är obekant för alle Häradsfriskware: nu nyttas skogen med förstånd: dessa ekar woro blefne så goda, som de kunde: hade de skolat stå längre, hade de tappat i wärdet, och på slutet blifwit aldeles onyttiga. Men se där uppe i backen, huru de stånga et stycke af berget, där freda de up en oräknelig hop, och nu är den tiden, at inga lagar behöfwes för yra och oförnuft * utan landet har Gudfruktige och förståndige Inbyggare.

Wi nalkades nu fram til Ås, och jag grundade rätt mycket på denna härligheten. Gubben sade då: nu går jag intet widare med dig, men du och många efter dig harnas öfwer, at så litet tillgöres, doch må du weta, at de som se landet i wanhäfd, hafwa stål at fylla sine fäder, och de som ej göra något därtill, de förtjena sina barns förewitelser. Men så går det icke så fort, som de redelige önska: ty
 * * * * * Domar och straff. Men omsider då
 Gud * * * * * Enighet * * * * *

Här hade til min harm hela stycket sasinat wid en tårta: twi den harmen! det hade waret roligt at uträfna tiden. Men som jag efter all liknelse icke utleswer hånne, gifwer jag mig tillfreds. Jag har et bättre Fädernesland, och ehuru den glädjen aldrig hindrat mig, at ålsta detta här nedre, så tror jag, at för mig intet mer är at göra. Imedertid
 som

* Här wid log jag, och tänkte på at det måtte wara långt ad istas Kalendas.

som jag sedt, at gamla handlingar genom min Herres möda fått lif, så torde dessa blad och räddas från förgångelse.

Jag har den äran at framleswa, m. m.

A. H. . .

Swad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Göteborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 26 November.

London	-	-	69 $\frac{1}{4}$	-	-	Dal. R:mt.
Amsterdam	-	-	65 $\frac{1}{4}$	-	-	W:sk R:mt.
Hamburg	-	-	71 $\frac{1}{4}$	-	-	W:sk R:mt.

Ankomne äro Skepparne, Olof Andersson ifrån Lissabon med salt, Jonas Nieman ifrån St. Ubes med dito, Jacob Suur Junior ifrån Amsterdam med Packhusgods, Lars Stenck ifrån dito med salt och tunneband, John Ros ifrån Berwik med malt och mursten, Emanuel von Glahn ifrån Cetta och Mallaga med win, Fried. Hasenkamp ifrån Amsterdam med Packhusgods, Anders Stare ifrån London med dito, Anders Rök ifrån St. Ubes med salt, och Anders Piltman ifrån dito med dito.

Utgångne äro Skepparne Arwid Udin, och Peter Steinson til Lissabon med Ostindiskt gods,
 Robert

Robert Tod til Camphier, Alexander Jamieson til
Uloway, James Gourlay til Scotland med järn
och bräder, Dingeman Smul til Frankrike med fill.

Helsingör. Den 15 Novemb. Lars Skogsberg
ifrån S. Albes, och Claes Linge ifrån Port-a-Port
til Stockholm med salt, Johan Forsberg, Zach.
Heyenberg, och Mich. Rutou ifrån Cagliari til
Stockholm med salt, Peter Børgesen och Fried. Ras-
musen ifrån Bergen til Östersjön med fisk. Den 16.
Nils Berg ifrån Marstrand til Norrköping med fill.
Den 17. Jes Thomsen ifrån Randers til Stralsund
med kött. Den 18. Petter Månsen ifrån Flens-
burg til Götheborg med sten, Christen Måsen ifrån
Malmö til Warberg med malt, Johan Kleyn Ju-
nior ifrån Amsterdam til Stockholm med styckegods.
Den 19. Hans Plomhålt ifrån Götheborg til Riga
med fill, Johan Peter Noach ifrån Randers til
Stralsund med kött, Nicol. Ollerau ifrån Mallaga
xc. til Stralsund med styckegods. Den 20. An-
dreas Dahlberg ifrån Lübeck til Götheborg med sten.

Små Kyrko-tidningar.

I Svenska Församlingen äro ifrån den 13 til 27
dennes födde 3 gosse- och 6 flicko-barn: Wigde
Uphyningsmannen Jonas Myrberg och Jungfru
Anna Christina Norling, Sjötulls-Visiteuren Fri-
drich Wedelin och Jungfru Maria Regart, Styre-
mannen Johan Örn och Regina Dorothea Altenicht,
Sjömannen Johan Ohman och Catharina Lidbom,
Segeldukswäfsware-gesällen Petter Westman och
Pigan

Pigan Elin Anders-dotter: Döde Grenadier-
lieutenanten Nils Westberg af ålderdom, Hattema-
kare-gesellen Jacob Björkman af lungfot, Pigan
Maria Bengts-dotter och 1 gossebarn af feber.

I Tyska Församlingen är födt 1 barn, och 1 dödt.

I Kronhus-Församlingen födde 4 barn: Döde
Soldat-Enkan Annicka Linnerot, 62 år gammal, af
hetzig feber, 1 Dragon af dito, och 1 barn af maggsuka.

Lärda Småsaker.

I Swenske Mercurius läste jag här om dagen
en Segerång öfwer vår fördel emot Tienden den 23
Januari, författad af Herr Professor Kellman i
Greipswald. Arma latinska Poesie! din järn-
ålder är nu kommen, då en Poeseos Professor slår
Profodien * *, i den 49 och 57 versen. Skal
jag tala något om saken? En Husar, wärdigt ämne
för en Poetisk hjerne, beskrifwes här med det nam-
net Husaro, utan minsta målning. Ingen Office-
rare nämnes i hela Fristen, utom Generalen en
Chef, m. m. Herr Baron Lantingshaussen: då
likwäl Virgilius ej föreställer Aeneas ensam, utan
både en Turnus, Mezentius och flere. Kunde icke
Herr Grefwe * * afbilda en Messapus, och så
widare?

Kundgöresser.

På Torsdag upføres en af de märkwärdigare
Concerter här i Staden. Först höres den så kalla-
de Bilägers-musiquen, upfatt af framledne Hof-
Intendenten Roman, och därefter 2 Trior af Co-
telli, samt en Solo på Fleute-traversiere, som wit-
nar

nar om Herr Dijkmans egen wägsama uppfinning. Andteligen bidrager en del af wår studerande ungdom, ej mindre til sine Musicaliske Lärares heder, än til en fullstämmig Sång- och Instrumental-musique.

I eftermiddag hålles et Tal uti Klubben, eller i Gymnasii rummet, af Herr Capitaine Kellander, som handlar om Krigskonstens olika werkan och fölger i äldre och nyare tider. Om någon af Stadens öfrige Juwånare råckes insinna sig, står det hwar och en utan all twifwel fritt.

Förslaget til nya Fonder för Gymnasii Bibliotheket lyckas så fullkomligen, at åstundade Läreböcker kunna åtminstone fram i wår erhållas.

Kort underrättelse om Hummel-plantering, och korta frågor och swar uti Herda-konsten, det är 2 små Economiska Catecheser, författade af Economie-Direteuren, Herr Märten Stef, finnas hos Bokbindaren Winberg.

Den 2 December kommer på Stadens Auktionskamare, at försäljas et litet parti citroner och pomeranzer mysligen inkomne.

Gårdsfogden Anders Wallström på Sätessgården Jonstö i Norrhalland, låter weta, at därstädes fins 15 stycken seta oxar til köps.

Den som åstundar Götheborgska Magasinet för innerwarande år, kan erhållat Complett; och skulle den samme pränumererat förut, finner jag ställigt, at lemnat för bättre köp. Uti nästkommande år utgifwes samma Weloskrift, oförändrad til sin inrättning och ytre wärde. Jag kan ej swara för, om hon blir bättre: doch tänker jag rikta hånne med flera Stads- och Kyrko-nyheter. I dag har jag allför magra, det är stötande på lärda, kundgörelser.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 6 December 1760.

Fortsättning af Brevwet til de Församlingar i Götheborg.

Uttade Christne! Morgondagen påminner oss och werldens återstående åsventyr, och med hvad teken nådens och naturens Herre welat lifa som kundgöra sin ankomst emot Judar och alle sine Hender. Ingen kan, utom twång och swårighet, wrida meningen ifrån det dubla systemålet, utan profheteras här både om Jerusalems och hela werldens ände. Christus säger wäl i orden, som förefå vårt Evangelium: Jerusaleml skal förerama at warda af hedningar, det är, staden skal utagas, härjas och fördas, folket utsopas, ja landet wanhåsdas af ochristne, til des hedningarnes tid. Fullkomnad warder, det är antingen til werldens ände, eller den stora af någre förwäntade omwändelsen af Hedningar och Judar: et järnteken, som bådär oförnekneligen ej mindre förändring i naturens, än i nådens underbara rike. Ja, samma

E c c

språk,